ז: מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. [בירושלמי מרוכה זרש ברוכה אמר מרוכים כל הרשעים ברוכים כל היהודים: **אין** בין יו"ט לשבת. צריך לומר דה"פ אין שום מלאכה אסורה לשבת אלא תהא אסורה ליום טוב אלא אוכל נפש בלבד אבל שאר מלוקים יש ביניהן שזה בקילה וזה בלאו:

באן במכשירין שאי אפשר לעשות **מערב** יו"ט. משמע מדלא (ד) פליגי אלא במכשירין מכלל דגוף המאכל שרי לעשות ביום טוב אע"ג דאפשר לעשות מערב יו"ט ומדרבי יהודה נשמע לרבנן דהא לא פליגי עליה אלא במכשירין וא"כ קשיא דאמר בפרק המצניע (שבת דף לה. ושם) החולב והמנבן והמחבץ והרודה תלות בשבת חייב חטאת הזיל ביו"ט לוקה את הארבעים אע"ג דהוי אוכל נפש ואפי' לרבנן דאמרי התם אחד זה ואחד זה אין בו אלא משום שבות מ"מ מודו היכא דאיכא אב מלאכה דלוקה ויש לומר דודאי אוכל נפש המתקלקל אם עושהו מאתמול מותר לעשות ביו"ט אבל אוכל נפש דעדיף טפי כשהוא עשוי מאתמול כגון הוא דהמצניע אסור לעשותו ביו"ט אבל מכשירין דלא מתקלקל כשנעשו מאתמול הא ודאי יש לחלק [בין] היכא דאפשר לא אפשר:

חייבי בריתות בכלל היו. פ"ה בכלל וכרתו הנפשות העושות וקשה דאם כן הוי ליה למימר אתמוהו בכלל היתה כלומר בכלל וכרתו הנפשות ולא היה לו לכתוב כרת הא ויש לומר דה"פ חייבי כריתות בכלל היו פי' בכלל המלקיות דבכל אחת ואחת יש לו אלא ולמה יצאת כרת אתמוהו בלא לא אם שהרי הכרת לא מלינו שהרי היתה בכלל וכרתו אלא ודאי יצתה לדונה בכרת (ה) ומינה נגמר לכל האחרים כדין דבר שהיה בכלל:

אלא

(ה) [א] ומתנות לאביונים רבה שדר ליה למרי בר מר ביד אביי מלא (ו)טסקא דקשבא ומלי כסא קמחא דאבשונא אמר ליה אביי השתא אמר מרי אי הקלאה מלכא ליהוי דיקולא מצוארייה לא נחית הדר שדר ליה איהו מלא טסקא דזנגבילא ומלא כסא דפלפלתא אריכא אמר אביי השתא אמר מר אנא שדרי ליה חוליא ואיהו שדר לי חורפא אמר אביי כי נפקי מבי מר הוה שבענא כי מטאי להתם קריבו לי שיתין צעי דשיתין מיני קדירה ואכלי בהו שיתין פלוגי ובישולא בתרייתא הוו קרו ליה צלי קדר ובעאי למיכם צעא אכתרה אמר אביי היינו דאמרי אינשי כפין עניא ולא ידע אי נמי (ז)רווחא לבסימא שכיח אביי בר אבין ור' חנינא בר אבין (ח)מחלפי סעודתייהו להדדי אמר רבא (ט)מיחייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי איבסום קם רבה שחטיה לרבי זירא למחר בעי רחמי ואחייה לשנה אמר ליה ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי אמר ליה (י)לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא אמר רבא (כ)סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו מאי טעמא ימי משתה ושמחה כתיב רב אשי הוה יתיב קמיה (ל)(דרב כהנא) גנה ולא אתו רבנן אמר ליה מאי טעמא לא אתו רבנן (מ) דלמא טרידי בסעודת פורים אמר ליה ולא הוה אפשר למיכלה באורתא אמר ליה לא שמיע ליה למר הא דאמר רבא סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו אמר ליה (נ)(אמר רבא הכי) [אמר ליה אין](ס) תנא

קיימת בנו רבינו (ו)ומשלוח מנות איש לרעהו (ה) [א] ומתנות לאביונים רבה שדר ליה למרי בר מר ביד אביי מלא (ו)טסקא דקשבא ומלי כסא קמחא דאבשונא אמר ליה אביי השתא אמר מרי אי הקלאה מלכא ליהוי דיקולא מצוארייה לא נחית הדר שדר ליה איהו מלא טסקא דזנגבילא ומלא כסא דפלפלתא אריכא אמר אביי השתא אמר מר אנא שדרי ליה חוליא ואיהו שדר לי חורפא אמר אביי כי נפקי מבי מר הוה שבענא כי מטאי להתם קריבו לי שיתין צעי דשיתין מיני קדירה ואכלי בהו שיתין פלוגי ובישולא בתרייתא הוו קרו ליה צלי קדר ובעאי למיכם צעא אכתרה אמר אביי היינו דאמרי אינשי כפין עניא ולא ידע אי נמי (ז)רווחא לבסימא שכיח אביי בר אבין ור' חנינא בר אבין (ח)מחלפי סעודתייהו להדדי אמר רבא (ט)מיחייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי איבסום קם רבה שחטיה לרבי זירא למחר בעי רחמי ואחייה לשנה אמר ליה ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי אמר ליה (י)לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא אמר רבא (כ)סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו מאי טעמא ימי משתה ושמחה כתיב רב אשי הוה יתיב קמיה (ל)(דרב כהנא) גנה ולא אתו רבנן אמר ליה מאי טעמא לא אתו רבנן (מ) דלמא טרידי בסעודת פורים אמר ליה ולא הוה אפשר למיכלה באורתא אמר ליה לא שמיע ליה למר הא דאמר רבא סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו אמר ליה (נ)(אמר רבא הכי) [אמר ליה אין](ס) תנא מניה ארבעין זימנין ודמי ליה כמאן דמנח בכיסיה: **מתני'** (ס) אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד: **גמ'** הא לענין מכשירי אוכל נפש זה וזה שוין מתניתין דלא כרבי יהודה דתניא (ע) אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש רבי יהודה מתיר אף מכשירי אוכל נפש (פ)מ"ט דת"ק אמר קרא (צ)הוא ולא מכשיריו ור' יהודה (ק)(אמר) לכם (ר)לכם (ש) לכל צורכיכם ואידך נמי הכתיב לכם לכם (ת)ולא לעובדי כוכבים לכם ולא לכלבים ואידך נמי הא כתיב הוא וכתיב לכם (א)כאן במכשירין שאפשר לעשותן מערב יום טוב כאן במכשירין שאי אפשר לעשותן מערב יום טוב: **מתני'** (ב)אין בין שבת ליום הכפורים אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בכרת: **גמ'** הא לענין תשלומין זה וזה שוין מני מתניתין רבי נחוניא בן הקנה היא דתניא ר' נחוניא בן הקנה היה עושה (ג)את יום הכפורים כשבת לתשלומין מה שבת מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין אף יום הכפורים מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין (ד)(ד)תן התם כל חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתן שנאמר (ה)ונקלה אחיך לעיניך כיון שלקה הרי הוא כאחיך דברי רבי חנניה בן גמליאל (ו)אמר ר' יוחנן חלוקין עליו חבריו על ר' חנניה בן גמליאל אמר רבא אמרי בי רב תנינא אין בין יוה"כ לשבת אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בהיכרת ואם איתא אידי ואידי בידי אדם היא אמר רב (ז)נחמן הא מני רבי יצחק היא דאמר מלקות בחייבי כריתות ליכא דתניא (ח)רבי יצחק אומר חייבי כריתות בכלל היו ולמה יצאת כרת באחותו לדונה בכרת ולא במלקות רב אשי אמר אפי' תימא רבנן זה עיקר זדונו בידי אדם וזה עיקר זדונו בהיכרת: מתני'

תנניה והכי קאמר מתניתין שבת עיקר חומר זדונו בידי אדם וזה עיקר חומר זדונו בהכרת ומיהו אם התרו בו ולקה מיפטר: מתני'

ה"ג: **קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות.** דהא תרי מנות איכא: **הדר שלח ליה איהו** לא גרסינן ליה הכא: **טסקא דקשבא.** שם מלא תמרים: **דאבשונא.** שמתייבשו החטים בתנור בעודן רכות וקמח שלהן מתוק לעולם: **א"ל אביי.** לרבה: **השתא אמר מרי.** עכשיו יאמר מרי עליך: **אי הקלאה מלכא ליהוי דיקולא מצואריה לא נחית.** הסל שהיה רגיל להוליך בעודנו בן כפר ומתאכל לבהמתו לא יוריד עתה מראשו. כך אתה נעשית מלך ולאש בפומבדיתא ואינך שולח לו אלא דברים המצוינין לכל: **חוליא.** מתיקה: **כי נפקי מבי מר.** כשיצאתי מבית אדוני רבה ליך לבית (ו) אלא מרי בר מר היימי שבע: **צעי.** קערות של מיני מאכל: **דאיכפייא לעצא בארבי.** הייתי תפך לכוס הקערה אחריו. כל אכילה אלא כדרכה נקרא כופס: **רווחא לבסימא שכיח.** ריוח מצוי לדבר המתוק בתוך המעייה: **מחלפי סעודתייהו.** זה אוכל עם זה בפורים של שנה זו וכשניה סועד תכרו עמו: **לאכסומי.** להשתכר ביין: **ואיכסום.** נשתכרו: **נגה ולא אתו רבנן.** איתר היום ולא באו התלמידים לבית המדרש: **מתני' אין בין יום טוב לשבת.** להיות מותר לבתחלה ביום טוב מה שאסור בשבת. אבל לענין עונשין יש הרבה שזה בקילה וכבדת וזה בלאו גרידא: **גמ' זה וזה שוין.** לאסורין ביום טוב כשבת: **שאפשר.** כגון שכין שנפגם מערב יום טוב: **שאי אפשר.** כגון שכין שנפגמה ביום טוב: **מתני' בידי אדם.** יש בה מיתת ב"ד: **גמ' אף יום הכפורים מתחייב בנפשו.** לאיסור כרת כמיתת בית דין דמי: **ופטורים מלשלם.** אם הדליק גדישו של חבירו ביום הכפורים שאין תשלומין אבל חייב מיתה שנאמר ולא יהיה אסון ענש יענש (שמות כא) הא אם יהיה אסון לא יענש: **כל חייבי כריתות שלקו.** שהתרו בהן עדים על לאו שעמנו כרת ולקו בכית דין: **נפטרו מידי כריתתן.** שוב אין בית דין של מעלה נפרעין: **תניא.** דתלוקין: **ואם איתא.** דנפטרו מידי ומידי בידי אדם הוא אף ביום הכפורים יש מלקות על לאו שבו וכית דין פוטרין אותו מכרת: **אמר רב נחמן.** לעולם אינן תלוקין עליו תחייבו והא דקתני דאין זדונו בידי אדם: **הא מני ר' יצחק היא.** דאמר במסכת מכות (ר) דאין מלקין בלאו הניתן לאזהרת כרת אפילו התרו בו למלקות ולילף טעמיה מהאי קרא: **כל חייבי כריתות.** של עריות היו בכלל וכרתו הנפשות העושות וגו' שכתוב בפרשת עריות (ויקרא יח): **למה יצאת כרת באחותו.** דכתיב בקבודים תהיו (ש) ואיש כי יקח את אחותו וגו': **לדונה בכרת ולא במלקות.** אם התרו בהן. ואף על גב דנדה נמי נשנית באותה פרשה לדבר שנתחדש בה נשנית להערלה (ת): **אפילו תימא רבנן היא.** דאמרי מלקות אלא כרת ואפילו (א) הכא ליכא למילף מינה שתלוקין על רבי מתני'

יצאת כרת באחותו. לענשה, דכתיב בקבודים תהיו ואיש אשר יקח את אחותו וגו', לדונה בכרת ולא במלקות. לכך שנה בכרת שלבן לימד שאין בהן עונש אלא כרת לבדו (שם יג). רב אשי אמר אפילו תימא. מתני' דמגילה, רבנן. דאמרי חייבי כריתות ישנן בכלל מלקות מדנעשים ואפילו הכי מודו לרי חנניה דנפטרו מידי כריתתן, ודקאמרת מיהה וכרת בידי אדם כוונ, לא דמי, זה עיקר דזונו בידי אדם. עיקר עונש של שבת בידי אדם בקילה, ועיקר עונשו של יום הכפורים בידי שמים, דאמ"נ דאיכא חיוב מלקות בחייבי כריתות, הוא אינו עיקר החיוב, דכרת חמור ממלקות, ואי תיזל בלא התראה הוא הוי כברת ומכלל הייבו המחמיר בידי שמים ואינן כתר עיקר החיוב אלינן, וכן עיקר, מוכי. ואיתא דפרשי עיקר דזונו תחילתו כי כרת הוא ואפילו לא לקי בכרת, ולא נסיגת דהא תרוייהו בהדדי איתנהו כיה לרבנן דאמרי מלקות בחייבי כריתות איכא (שם כג).

מסורת הש"ס

(ה) [א] נב' ומתנות לאביונים. תפ"מ (וכ"מ מרש"י דל"ג לה):

(ו) נב' ומשלוח מנות איש לרעהו רבה שדר כל"ל ומיהו ומתנות לאביונים נמחק: (ב) שם מ"מ לא אתו רבנן א"ל דלמא: (ג) רש"י ד"ה כי נפקי וכו' לבית מרי כל"ל ותיבת אנא נמחק: (ד) תוספות ד"ה כאן וכו' מדלא מפליג אלא במכשירין: (ה) ר"ה חייבי וכו' לדונה בכרת ולא במלקות ומינה:

(ז) עי' תוספות ש"ז ד: ד"ה תנא דפירוש של מלא תמרים, (ח) [ערוכין פב:], (ט) [פסחים ג:], (י) [פסחים ג:], (כ) [בחולין לפרים תוספ' דלמ"מ], (ל) [בחולין לאיתא לא שמיע לי תנא מינה וכו'], (מ) ס"ה, (נ) [ברכות כח. וש"נ], (ס) [ביצה לו:], (ע) [ביצה לו:], (פ) שבת ס: קבר. קלו: ביצה כח. לו: [תוספתא פ"ח], (צ) [ביצה כח: ע"ש], (ק) [נ"ל אמר קרא], (ר) [ביצה כח: וש"נ], (ש) [עי' תוספות מנחות לב. ד"ה אפילון], (ת) [שבועות לב. פסחים כט. לב. כתובות ב. [תוס' ס"ה והוס' ס"ק ס"ו], (א) [מכות כג.], (ב) [מכות כג: ע"ש], (ג) [מכות איתא לר"נ בר יעקב], (ד) [מכות יג: ר"נ בר יעקב], (ה) [מכות יג: כג: כריתות כ:], (ו) דף יג:], (ז) [ויקרא כ], (ח) [מכות נד.], (ט) [נ"ל הכ"ו].

הגהות הב"ח

(א) נב' ומשלוח מנות איש לרעהו רבה שדר כל"ל ומיהו ומתנות לאביונים נמחק: (ב) שם מ"מ לא אתו רבנן א"ל דלמא: (ג) רש"י ד"ה כי נפקי וכו' לבית מרי כל"ל ותיבת אנא נמחק: (ד) תוספות ד"ה כאן וכו' מדלא מפליג אלא במכשירין: (ה) ר"ה חייבי וכו' לדונה בכרת ולא במלקות ומינה:

הגהות הגר"א

(א) נב' (ומתנות לאביונים) תפ"מ (וכ"מ מרש"י דל"ג לה):

מוסף רש"י

דקשבא. מין תמרים (ע"ז יד:). דזונחא לבסימא שכיח. כלומר המעיים מתרווחין לפנות מקום לדבר המתוק (ערובין סב:). היה עושה את יום הכפורים כשבת להשלומין. המדליק גדיש כיום הכפורים ומתחייב כרת פטור מן התשלומין כאילו הדליקו בשבת שהוא מתחייב בנפשו מיתת ב"ד, דמשום לן דפטור מלשלם כדכתיב (שמות כא) ולא יהיה אסון ענוש יענש, הא אם אסון יהיה לא יענש, אלא יהיה"ס שמיתתו בידי שמים שנכרתים חייו ונניו, אסון הוא קרוי, שנאמר (בראשית מב) ויקרהו אסון, הלכך פטור מלשלם (פסחים כא. ועי"ש לב. וכתובות ל. ושבועות לא:). **הא מני.** מתני' דמגילה, ר' יצחק היא. ולהכי קאמר דחזון כרת בידי שמים ולא בידי אדם, אבל מתן דקבירת ליה המלקות אינה מחייבי כריתות מודי לר' חנינא דנפטרו מידי כריתותן כיון שלקו, ומצטרף ליה לר' יוחנן לאסתעיג דחלוקין (מכות כג:). **חייבי כריתות בכלל היו.** כל חייבי כריתות של עריות בכלל היו דכתיב (ויקרא יח) כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו הנפשות ונו', ולמה יצאת כרת באחותו. לענשה, דכתיב בקבודים תהיו ואיש אשר יקח את אחותו וגו', לדונה בכרת ולא במלקות. לכך שנה בכרת שלבן לימד שאין בהן עונש אלא כרת לבדו (שם יג:). **רב אשי אמר אפילו תימא.** מתני' דמגילה, **רבנן.** דאמרי חייבי כריתות ישנן בכלל מלקות מדנעשים ואפילו הכי מודו לרי חנניה דנפטרו מידי כריתתן, ודקאמרת מיהה וכרת בידי אדם הוא, לא דמי, זה עיקר דזונו בידי אדם. עיקר עונש של שבת בידי אדם בקילה, ועיקר עונשו של יום הכפורים בידי שמים, דאמ"נ דאיכא חיוב מלקות בחייבי כריתות, הוא אינו עיקר החיוב, דכרת חמור ממלקות, ואי תיזל בלא התראה הוא הוי כברת ומכלל הייבו המחמיר בידי שמים ואינן כתר עיקר החיוב אלינן, וכן עיקר, מוכי. ואיתא דפרשי עיקר דזונו תחילתו כי כרת הוא ואפילו לא לקי בכרת, ולא נסיגת דהא תרוייהו בהדדי איתנהו כיה לרבנן דאמרי מלקות בחייבי כריתות (שם כג:).

עין משפט נר מצוה

מח א מי' פ"ב מהלי מגילה הלכה טו סמג עשין ד טוש"ע א"ח סימן תרלה סעיף ד:
מט ב מי' שם טוש"ע שם סעיף כ:
נ ג מי' שם הלכה יד טוש"ע שם סעיף ח:
נא ד ה ו מי' פ"ח מהלכות יו"ט הלכה ד ט (יח) סמג לאין עה טוש"ע א"ח סימן תלה סעיף ח:
נב ז מי' פ"ח מהלכות שביתת עשור הלכה כ סמג לאין עה טוש"ע א"ח
קי תרל סעיף כ:
נג ח מי' פי"ו מהלכות מעבדין הלכה ד סמג לאין קנט:

תורה אור השלם

1. בִּימֵים אֲשֶׁר נָחוּ בָהֶם הַיְּהוּדִים מֵאוֹיְבֵיהֶם וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נֶהְפַּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה וּמֵאֵבֶל לְיוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתֶּה וְשִׂמְחָה וּמִשְׁלוֹחַ מָנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמַתָּנוֹת לָאֶבְיוֹנִים: אסתר ט כב
2. וּבְיוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֶאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בָהֶם אַךְ אֲשֶׁר יֵאָכֵל לְכָל נֶפֶשׁ הוּא לְבַדּוֹ יֵעָשֶׂה לָכֶם: שמות יב טז
3. אַרְבָּעִים יָבֹנוּ לֹא יוֹסִיף פֶּן יוֹסִיף לְהַכֹּתוֹ עַל אֵלֶּה מַכָּה רַבָּה וְנִקְלָה אָחִיךָ לְעֵינֶיךָ: דברים כה ג

רבינו חננאל

קיימת בנו רבינו (ו) ומתנות לאביונים. כלומר נתינת אביונים נתת לי מנה אחת והיא הירך. חזר שלח לו עגל וני קנקני יין כו'. בסימא, פירוש שיכור. אמר רבא סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא, מאי טעמא ימי משתה ושמחה כתיב. שיתין צאי [דשיתין מיני קדירה]. פירוש קערות במיני מטעמים. **מתני'** אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד כו'. פי' בשבת אסור ביום טוב מותר. שני' אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם, כגון אפייה וכישול וכיוצא בהן. אבל מכשירי אוכל נפש כגון להוציא אש מן האבנים לבשל, וכגון תיקון סכין לשחוט בה, וכיוצא בהן, זה וזה שוין, כשם שאסור בשבת כך אסור ביום טוב. מתניתין דלא כו' הרדה דתניא אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד שני' אך אשר אכל לכל נפש וגו'. והאי דכתיב לכם, לכם ולא לכלבים ולא לגוים. ר' הודה מתיר אף במכשירי אוכל נפש שאי אפשר לעשותן מערב יום טוב, שני' לכם, לכל צורכיכם. גרסינן בפרק משילין דרות דאוקמה רב פפא דא דתנן אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד, בית שמאי היא. **ירושלמי** אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש, הא איכא חורגין, סקילה וכרת בשבת ואין סקילה ולא כרת ביום טוב, מכות ביום טוב ואין מכות בשבת. אין תימה באוכל נפש מתניתין היא, והא תנינן משילין פירות דרך ארובה ביום טוב אבל לא בשבת. [ועוד דאיתא בחחמות שבקרקע וכו'. מהגן להדליק נר של בטלה ביום טוב, א"מרו משמ"ה דר' יוחנן לא תתיר ולא אסור. [**מתני'**] אין בין יום הכפורים לשבת אלא ששבת זדונו סקילה בידי אדם ויום הכפורים המחללו בזדון חייב כרת בידי שמים. הא לעניין תשלומין זה וזה שוין. שאין חייב בתשלומין דקם ליה בדרבה מיניה. מני דתניתין ר' נחוניא בן הקנה שפושר מן התשלומין בזה ובזה. דתניא ר' נחוניא בן הקנה היה עושה את יום כפורים כשבת לתשלומין כו'. **תנן התם** כל חייבי כריתות שלקו נפטרו ר' חנניה בן גמליאל. אמר ר' יוחנן חלוקין עליו חבריו על ר' חנניה בן גמליאל. אמרי בי רב תנינא שחולקין עליו חבריו, דתנן אין בין שבת ליום הכפורים אלא ששבת זדונו בידי אדם ויום הכפורים זדונו בכרת, ואם המלקות פוטרתו נמצא גם זה זדונו בידי אדם. ואוקמה רב נחמן בר יצחק, לר' יצחק דתני ונכרתו הנפשות וכו' גם אחותו בכלל כל חייבי כריתות היא ולמה יצאת כרת באחותו לדונם בכרת ולא במלקות.

ו) כי רבינו כלן היה כמו לחיתא כירושלמי בפירקין נטוף הלכה ד' ובמפלגות פ' הקבל וכן היה גירסת בעל מגילת המתחר כלן בגמ' בגר ג' בלל ד' ח"ג פ"ג.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com